

Erik woont op de planeet Watami,
ergens in een ver zonnestelsel,
en hij heeft een probleem.
Alle inwoners op Watami zijn groen,
behalve hij. Hij is oranje geboren.
Zijn ouders zitten met de handen in
de voelsprietten. Hoe krijgen ze hun zoon
normaal?

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375
ISBN 978 90 8661 077 8
K.B. D/2005/0147/252
Bestelnr. 60 1020 454
NUR 191

Tekeningen: Guus Mertens

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 8

Thema 10 Vers groen

Groen, groener, groenst

Sabine De Vos

die Keure

Ik oefen.

bar**stte**

zu**chtte**

wach**tten**

gigantisch

ego**ïstisch**

automat**isch**

fantast**isch**

verba**zing**

toestem**ming**

oplos**sing**

spec**iaal**

tijd rekening

boterham dozen

rimpeltjes vel

schouder klopje

nieuws gierigheid

on ver mij de lijk

reus ach ti ge

voor zich tig

lie ve lings fruit

on door dring ba re

octopus

verdict

ruïnes

iglo's

tijdrekening

boterhamdozen

rimpeltjesvel

schouderklopje

nieuwsgierigheid

onvermijdelijk

reusachtige

voorzichtig

lievelingsfruit

ondoordringbare

Ik begrijp.

blz.

- 1 Wij rekenen met een katholieke **tijdrekening**: de dag dat Christus is geboren, is bij ons dag 1 van het jaar 1, maar bijvoorbeeld in China of Nepal rekenen ze helemaal anders!
- 2 In de ruimte wordt niet gerekend met afstand maar met **lichtjaren**, omdat de afstanden veel te groot zijn om in kilometers uit te drukken. Eén lichtjaar is de afstand die het licht aflegt per jaar en dat is 9,46 biljoen kilometer! Zo is de aarde 'amper' 8 lichtminuten van de zon verwijderd.
- 2 **Oneindig** is een moeilijk woord omdat niemand weet of oneindig eindigt. Stel je een lijntje voor dat aan je voordeur vertrekt en oneindig ver doorgaat, of kijk eens naar de sterren en probeer je voor te stellen dat,

zelfs al tel je de rest van je leven, je nog niet alle sterren zult geteld hebben, én je kinderen, én je kleinkinderen, én, én, én ... Zo veel is oneindig.

- 2 **Iemand scheef bekijken:** Dat is niet zo goed. Misschien vind je hem of haar niet leuk, of zegt hij stomme dingen? Erger is als mensen van een andere huidskleur raar bekeken worden op straat, gewoon omdat ze anders zijn.
- 5 Rond de zon draaien een aantal planeten, dat is een **zonnestelsel**. Zo behoort onze aarde tot een zonnestelsel maar er bestaan er oneindig veel!
- 6 In een **gemeenschap** leven betekent met veel mensen of een paar gezinnen samenleven. Zo zijn vier gezinnen die samen in een groot huis wonen al een gemeenschap, maar alle mensen die in Vlaanderen wonen, zijn dat ook.
- 8 De **Vasten** zijn de laatste 40 dagen voor Pasen. Dan mag je niks eten of drinken voor je gebiecht hebt in de kerk. Sommigen eten ook de ganse dag tussen zonsopgang en zonsondergang niks. Vasten zou goed zijn voor je lichaam. Maar wel lastig!
- 8 **Het universum** is een ander woord voor de **ruimte**, voor het **heelal**.
- 11 Een ander woord voor **octopus** is **inktvis**. Dat is zo'n vreemde vis met acht armen.
- 12 Een **ondoordringbaar** oerwoud, daar kun je bijna niet door. Het is helemaal dichtgegroeid met varens en lianen en alleen met een goed kapmes lukt het misschien.
- 15 **Vijgen na Pasen:** Vijgen groeien niet na Pasen. Deze uitdrukking wil dus zeggen dat iets geen nut heeft. Zo moet je niet boos zijn na een slechte toets als je best weet dat je te weinig gestudeerd hebt. Of sorry zeggen nadat je iets heel ergs hebt gedaan, je had het gewoon beter helemaal niet gedaan!
- 16 Een **verdict** is een oordeel waar niks meer kan aan veranderd worden. Rechters vellen verdichten over boeven. Men zegt dat 'het verdict gevallen is' als er echt niks meer kan gedaan worden.

- 16 **In het duister tasten** is geen idee hebben waar je de oplossing voor een probleem moet gaan zoeken. Zo tasten detectives vaak in het duister over waarom mensen ineens hun vrouw vermoorden of waar een buit verborgen ligt.

- 19 **Tranen met tuiten schreien** is heel erg hard huilen.

- 20 Als je **heldhaftig** bent, ben je **moedig**. Je hoeft daarom zeker geen ridder te zijn, zelfs in kleine dingen kun je je heldhaftig gedragen. Voor iemand opkomen die gepest wordt bijvoorbeeld of niet huilen als je een spuitje krijgt.

- 20 Iemand die **gekneveld** is, is geboeid met touwen.

- 21 Iets of iemand die **verloren gewaand** is, is niet altijd echt verloren! Maar men denkt het wel. Zo kan je verloren gewaande bril gewoon in je boekentas zitten, of duikt je verloren gewaande oom na tien jaar ineens op uit het niets.

Groen, groener, groenst

Op een mooie dag in mei werd Erik geboren.

Het was het jaar Wata 22 op de planeet Watami.

Alle dagen zijn er trouwens mooi want de zon schijnt altijd.

En het wordt er nooit nacht. Daarom hebben ze ook geen

tijdrekening 📅. Tijd bestaat niet op Watami.

Het is er altijd lente en herfst, ochtend en avond.

De planeet ligt op zo'n zevenduizend lichtjaren 📖 van onze aarde, bijna aan de grens van de ruimte. Als die bestaat natuurlijk, want de ruimte is oneindig 📖 groot.

Watami's worden gemiddeld 21 jaar oud.

De mama van Erik heet Belise en is acht.

De papa van Erik heet Oto en is negen.

Groot was hun verbazing toen hun eerste zoon Erik geboren werd. Alle Watami's zijn namelijk groen. Het groen van bosmos, zo'n soort groen. Maar kleine Erik was oranje.

Het oranje van een sinaasappel, zo'n soort oranje.

Alle Watami's kwamen kijken, dit was nog nooit gebeurd.

Er was eens een gestreepte Watami geboren, groen met geel. Maar dat bleek uiteindelijk een grapje van de papa te zijn. Om de mama aan het schrikken te maken.

Maar zoiets als Erik hadden ze nog nooit gezien.

Belise en Oto werden scheef bekeken 📖.

Hoe kwamen ze aan zo'n lelijk, vreemd kind?

Hadden ze iets fout gegeten?

Waren ze zonder toestemming naar Habiko geweest?

Dit is het zuiden van het eiland en heel gevaarlijk.

Absoluut verboden terrein voor Watami's.

Maar nee, niks van dat alles.

De drie slimste Watami's trokken zich drie dagen terug, om te beslissen wat ze met dat rare kind zouden doen.

Belise en Oto wachtten vol spanning af.

Wat de wijzen beslissen, moet gebeuren.

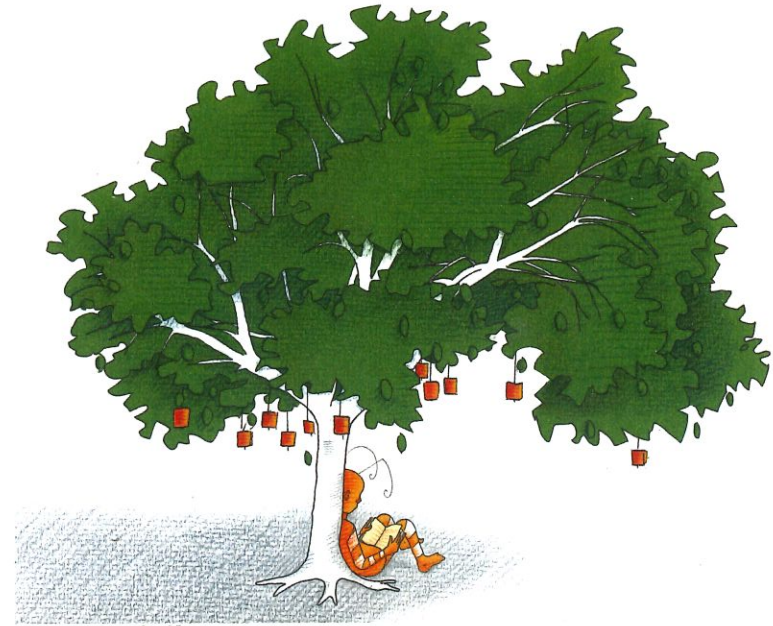
Na drie dagen kwamen ze uit hun *poesties*: dat zijn een soort iglo's maar dan van rode aarde.

Ze zeiden het volgende: 'Het kind mag blijven. Als het na een week niet groen wordt, zullen we het verven. Als het dan weer oranje wordt, mag het enkel spinazie eten een maand lang en als ook dat niet lukt, moet Oto naar Habiko.'

Iedereen hield de adem in. Naar Habiko! Dat is zelfmoord!
Belise klampte zich vast aan haar lieve man.
Alles liever dan naar Habiko.
Ze beloofden de wijzen hun goeie raad op te volgen.
Kleine Erik mocht naar huis.

Elke dag kwamen minstens tien mensen langs.
Gewoon om te kijken naar het vreemde kind.
Na vier dagen was het nog altijd oranje.
Andere mama's kwamen met goede raad maar niks hielp:
wassen met groene zeep, groene limonade laten drinken, in
een modderbad steken ... De pot groene verf stond al klaar.
Belise zag er slecht uit. Haar voelsprietten die anders trots in
de lucht stonden, hingen nu slapjes naar beneden.
Haar donkergroene ogen straalden niet meer.
En ze had zo uitgekeken naar haar eerste kind.
Wat moest ze toch doen?
De dreiging van Habiko kwam met de dag dichterbij ...

Kleine Erik trok er zich niks van aan.
Na drie dagen kon hij stappen, na vier dagen kon hij praten,
na vijf dagen kon hij lezen en schrijven en na een week was
hij al een grote jongen.

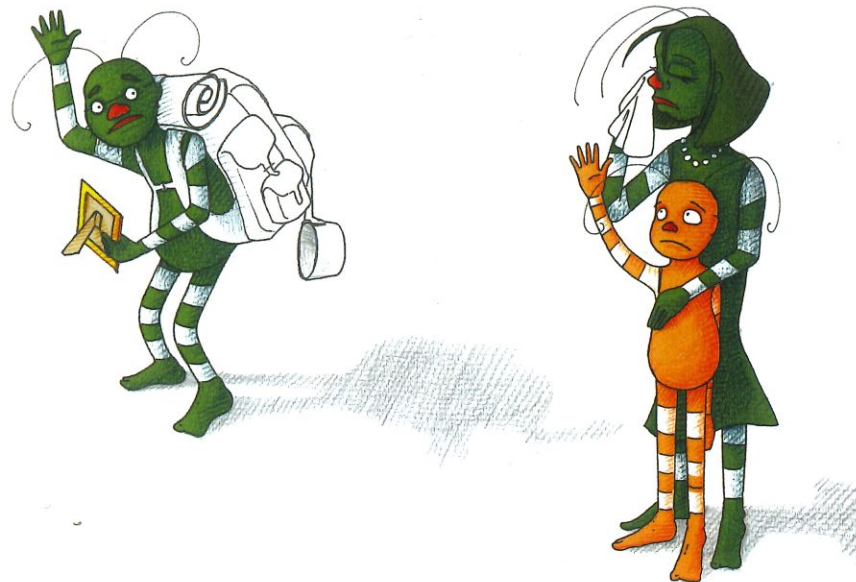

Alles gaat snel bij de Watami's.
Jammer genoeg wou niemand met hem spelen.
De andere kinderen hadden schrik dat ze ook oranje zouden
worden. Dus speelde hij vaak alleen.
Of hij las een dik boek over de geschiedenis van Watami.
Zo las hij ergens dat er nog andere zonnestelsels
bestonden. Misschien dat daar ook wel planeten waren waar
leven was. Stel je voor!
Andere wezens in de ruimte dan Watami's!
Hoe zouden die er dan wel uitzien? Paars?

Na een week kwamen de wijzen Erik eens goed bekijken.
Hij zag nog zo oranje als een wortel.
'In de verfpot ermeel!', bevalen de wijzen.
Oto pakte zijn zoon op en zette hem in een grote groene verfpot. Braaf bleef Oto urenlang zitten in de pot.
Toen ze hem er uithaalden, droop de verf er langs alle kanten af maar hij zag nog altijd oranje.
Belise hilde een beetje.
Er was nog een mogelijkheid: spinazie.
Maar niemand geloofde dat dit echt zou helpen.
Oto at die week spinazie tot deze er langs zijn oren uitkwam.
Maar hij bleef oranje.
De tocht naar het gevaarlijke Habiko werd onvermijdelijk.
Oto maakte zich klaar voor zijn heldentocht.

Belise had vijf boterhamdozen volgepropt met boterhammen.
Ze had in een rugzak proper ondergoed gestopt en een foto van hun gezinnetje, mocht Oto zich eenzaam voelen op zijn reis.

De hele gemeenschap stond zwijgend aan hun poestie.
Ze schudden Oto de hand en wensten hem veel geluk.
Ze keken alsof ze hem nooit meer zouden zien.
Toen kwam kleine Erik naar buiten. 'Papa, ik ga mee!'

Belise nam hem in haar armen en zei resoluut: 'Nee jongen, Habiko is geen plek voor kinderen. Het is er gevaarlijk en onbekend. Maar papa moet er heen, om jou weer groen te maken. De wijzen denken dat daar de oplossing ligt.
'Is er ooit al eens iemand in Habiko geweest?', vroeg Erik.
Niemand, zo bleek ...
Hoe konden ze dan weten dat het zo gevaarlijk is?

Kleine Erik had een plan. Hij wou mee naar Habiko, kost wat kost. Als het niet mocht, dan maar stiekem.

'Mamsie, ik ga mijn eer betuigen aan Dondak, onze schepper, is dat oké? Elke kleine Watami moet dat doen, een week na de geboorte. Helemaal alleen moeten ze drie dagen vasten 📖 en bidden, in ruil voor een lang en gezond leven. Dondak woont helemaal in het noorden van Watami, op een verlaten plek waar het zo stil is dat je je adem kunt horen. Er staan geen wegwijzers naar Dondak maar elke kleine Watami geraakt er.'

Maar Belise aarzelde, hij was nog zo klein!

'Toe mamsie, mag het? Je bent de beste mamsie van het hele universum 📖.' Belise aarzelde nog steeds.

Oto was ook weg, dan was ze hier moederziel alleen.

Ze besloot raad te vragen aan de wijzen.

Samen met kleine Erik ging ze op pad.

De wijzen wonen in drie grote poesties een eind verderop. Ze zijn knalgroen geschilderd en er staan weelderige bomen naast. In die bomen groeien *wasti's*, het lievelingsfruit van Erik. Het zijn kleine, vierkante fruitblokjes met een zoet groen sap en mals vlees vanbinnen.

Snel plukte hij er een paar en stapte dan mee naar binnen.

'Beste wijzen, mijn zoon wil naar Dondak. Zeg mij wat ik moet doen.'

De wijzen overlegden even terwijl ze *wasti's* smulden.

'Wij denken dat dit een goed plan is. Dondak is een goeie god, misschien kan hij wel helpen. En vasten is gezond voor de hersenen. Misschien brengt het kleine Erik wel op ideeën. Wie weet wordt hij weer groen, dan is het probleem meteen opgelost.'

Stiekem propte Erik zijn tas toch vol met eten.

Hij was helemaal niet van plan om drie dagen te vasten.

'Ik beloof je dat ik een vuurbericht stuur als ik er ben.'

Vertrouw mij nu maar, ik ben echt groot genoeg.'

En op Watami is dat ook zo, daar ben je volwassen na een dikke week. Hij grabbelde alles bij elkaar en snelde weg.

'Dag mamsie, ik hou van je!' En weg was hij.

Ook naar Habiko staan geen wegwijzers.

Toch vindt elke Watami automatisch de weg ernaartoe.

Zo ook kleine Erik.

Hij floot en genoot, knabbelde en keek rond. Hij zag zoveel nieuwe dingen! Poesties uit de oudheid en poestie-ruïnes.

Bossen en woestijnen en groene meren en hoge bergen.

Maar na een tijdje werd het landschap droger en ruiger.

Kleine Erik was op zijn hoede.

Hij ging even rusten onder een reusachtige boom.

Opeens klonk achter hem een stem: 'Erik, ben jij dat?'

Het was Oto. Erik had hem ingehaald!

'Papsie!' Ze vlogen elkaar in de armen.

'Hoe kom jij hier? Waarom ben je niet bij mams?'

Erik vertelde het verhaal en zijn leugentjes.

Oto was boos. Maar hij wou Erik ook niet terugsturen.

Misschien was het ook wel makkelijker als Erik erbij was?

'Kom,' zei Oto, 'laat ons dan maar verder stappen.

Habiko kan niet meer ver zijn. Ik voel het.'

Erik voelde het ook, al kon hij het niet goed beschrijven.

Het kriebelde in zijn buik. Alleen was hij niet zeker of het nu van plezier was of van de schrik.

'Papa, is Habiko gevaarlijk?', vroeg hij stilletjes.

'Geen idee zoon. Eigenlijk is niemand er ooit geweest.

Luister.'

'Toen ik klein was', vertelde Oto terwijl hij met Erik

doorstapte, 'werden de wildste verhalen verteld over Habiko.

Er zouden draken wonen, er zou een gigantisch moeras zijn.

Er zouden vreemde wezens wonen, met visogen en armen

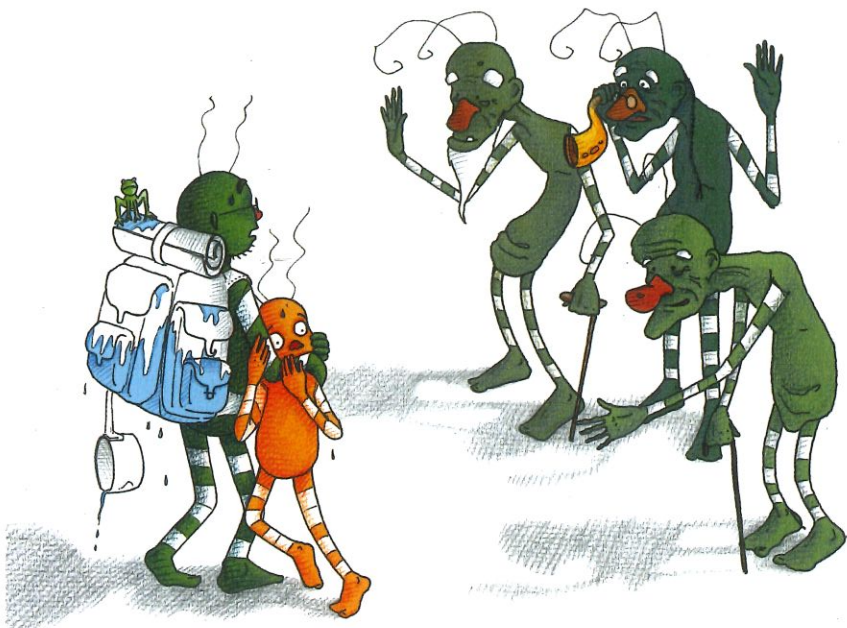
als een octopus 🐙. Er zouden mensen wonen die oranje

zijn, zoals jij. Daarom vindt iedereen jou zo vreemd.
 Niemand durfde er heen en kinderen werden bang gemaakt.
 Wie stout was, zou naar Habiko moeten.
 Op een dag besloten de eerste wijzen er eens heen te gaan.
 Om te kijken of het echt zo erg was. Ze zijn nooit meer
 teruggekeerd.' Oto zweeg.
 Het moest daar inderdaad wel heel erg zijn.
 En zouden er inderdaad rare wezens wonen?
 Of oranje Watami's? Hopelijk konden ze hem helpen: hij wou
 groen zijn, zoals iedereen.

Ze kwamen aan de rand van een bos. Voor hen stond een
 muur van reuzengrote bomen en ondoordringbare 📖 varens.
 'Daarachter ligt Habiko, zoon, ik ben er zeker van.'
 Erik voelde het ook.
 Dapper stapten ze het bos in.
 Er was niks te horen, niemand te zien.
 Hoelang ze stapten, wisten ze op den duur niet meer.
 Al hun boterhammen waren op en ze kregen dorst.
 En plots zagen ze voor hun ogen een helder beekje, midden
 in het bos. Oto en Erik sprongen erin en spetterden elkaar
 nat. Ze merkten niet dat aan de kant van het water drie paar
 ogen hen vrolijk gadesloegen.

Voorzichtig kwamen drie dikke Watami's uit het struikgewas
 tevoorschijn. Ze waren helemaal gerimpeld en hielden hun
 handen op hun rug. Hun dikke buik stak ver vooruit en hing
 bijna op de grond.
 'Eeek!', gilte Erik toen hij de drie in de gaten kreeg.
 Gelukkig waren ze groen.
 Hij sprong in de armen van zijn papa en keek hen met grote
 ogen aan.
 'Een welgekomen goeiendag', zei de dikste.
 'Je hoeft niet te schrikken, hoor. Wij zijn het maar.'
 'Wie zijn jullie dan?', vroeg Oto.

'Wij zijn Wazu, Waku en Resa, de drie eerste wijzen van Watami.'

'Die drie die lang geleden verdwenen zijn?', vroeg Oto.

'Inderdaad, we zijn al heel oud. Ik ben Wazi, de oudste, ik ben 26. Dat is waanzinnig oud voor een Watami', lachte hij.

'Waarom zijn jullie nooit teruggekomen?', vroeg Oto verbaasd. 'Het hele land heeft jarenlang naar jullie gezocht! Wij dachten dat jullie dood waren!'

'Tja, hoe gaat zo iets hé? Het is er gewoon nooit van gekomen. Het is hier te leuk in Habiko.'

Na een tijdje wilden we helemaal niet meer terug.

Slim moeten zijn is ook niet altijd leuk, hoor.'

'Is dit hier dan Habiko?', bibberde Erik.

Hij klemde zich nog steviger aan zijn papa vast. Hier zaten vast en zeker monsters en lelijke, gevaarlijke dingen.

De drie wijzen lachten.

'Je hoeft niet bang te zijn. Ik weet wat de Watami's denken over Habiko maar zoals je ziet, is er niks van aan! Het is hier fantastisch!'

Oto werd nu toch wel een beetje boos.

'Waarom zijn jullie ons dat nooit komen zeggen?

Wilden jullie het paradijs misschien voor jullie zelf houden?

Foei!'

Ook Erik, die zijn schrik had overwonnen, keek boos.

Ook al snapte hij het allemaal niet zo goed.

Waar waren die monsters nu?

'Nu goed,' zuchtte Oto, 'dat zijn vijgen na Pasen 🍇. Wij zijn naar hier gekomen om een oplossing te zoeken voor een groot probleem.'

'Oh ja? Wat dan?', vroeg Resa.

'Ziet u dat dan niet? Ik ben oranje geboren!', zei Erik, een beetje trots ook wel. 'Ik ben de enige oranje Watami!'

Maar niemand wil met me spelen. Ze denken dat ik gevaarlijk ben, of besmettelijk of ziek. Kunt u mij groen maken?’

De drie wijzen snuffelden nieuwsgierig aan de knaloranje jongen. Zoiets hadden ook zij nog nooit gezien.

‘Nou ...’

‘Wel euh ...’

‘t Is te zeggen ...’ Meer zeiden de wijzen niet.

Ze trokken zich terug achter een eeuwenoude boom.

Erik en Oto wachtten geduldig. Vol spanning wachtten Erik en Oto het verdict van de wijzen af.

Wazu schraapte waardig zijn keel.

‘Beste Erik, ik moet je eerlijk zeggen dat we in het duister tasten . Geen idee waarom je oranje geboren bent.

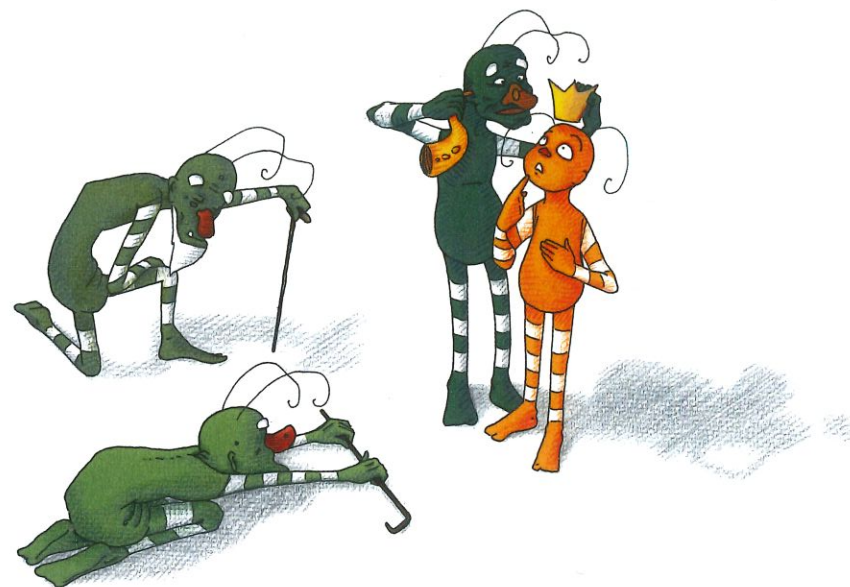
Maar ... we hebben wel een voorstel.’

Erik en Oto sprongen bijna uit hun vel van nieuwsgierigheid.

‘Omdat jij anders bent dan alle andere Watami’s, hebben we beslist om je koning te maken van Habiko. Als je wilt, mag je hier later komen wonen met al je onderdanen. Habiko hoort ons niet toe maar iedereen. Je vader heeft gelijk. We zijn egoïstisch geweest.

Lang leve Koning Erik! De nieuwe koning van Habiko!’

Eerbiedig en kreunend knielden de oudjes voor de nieuwe koning.

Erik stond erbij en keek ernaar.

‘Maar ik wil helemaal geen koning worden!

Ik wil gewoon groen zijn, zoals de rest!’

Bijna barstte Erik in tranen uit.

Oto probeerde zijn zoon te troosten. Die snikte steeds luider.

Zo luid dat de wijzen hun handen op hun oren hielden.

‘Hou op!’, vroegen ze wanhopig.

‘Laat ons nog even wat nadenken.’

En weer trokken ze zich terug achter de dikke boom.

Oto gaf Erik een paar rijpe wasti’s om hem stil te houden.

Na lang beraad kwamen de wijzen terug.
Wazu stak zijn buik vooruit en nam het woord.
Het groene sap van de wasti's droop uit Erik's mond terwijl hij naar hun wijze woorden luisterde.

'Er zijn nog een paar oplossingen. Je mag mijn groen vel hebben, ik ben toch oud en niemand ziet mij hier.
Maar dan zie je er wel als een oud ventje uit.
We kunnen je in gras rollen, dan in de zon leggen en hopen dat je groen wordt.

Of we kunnen je gewoon hier houden. Dan moet je nooit meer terug.'

Erik schreide weer tranen met tuiten. 📖

Hij wou hier helemaal niet blijven! Hij wou naar zijn mamsie!
En hij wou helemaal geen oud rimpeltjesvel.

Hij wou zijn vel! Maar dan in het groen.

Waarom was dat toch zo moeilijk?

Hij gooide zich wenend op de grond.

Resa kreeg medelijden met de arme oranje jongen.

Hij knielde naast hem neer en streelde zijn gekke vel.

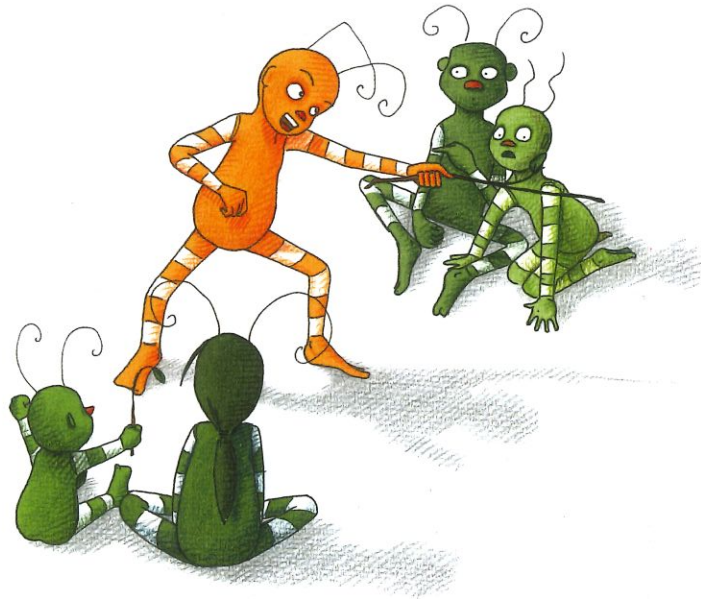
'Luister kind, ik denk dat ik het weet.'

'Ik zie maar een oplossing: Wij gaan allemaal terug naar Watami. Daar vertellen we dat jij de enige bent die ons ooit kon vinden. Omdat je zo speciaal bent. Dankzij jou zijn wij gered. Alle kinderen zullen naar je opkijken en je vriend willen zijn. Je oranje vel zal iets zijn om trots op te zijn. En Habiko wordt de hemel op aarde voor alle Watami's en niet alleen voor ons. Dat lijkt mij een goeie straf voor onze fout van lang geleden. Wat denk je?'

Erik vond het een geweldig idee! Hij wou meteen zijn mama gaan halen en haar laten plonzen in het water.

Ook Oto was blij dat er een oplossing gevonden was. Ze maakten meteen plannen om aan de terugtocht te beginnen.

Het land stond op z'n kop toen Erik en Oto thuiskwamen.
In elk huis werd gefeest en Erik was de grote held.
Overall moest hij zijn verhaal gaan vertellen.
Nog nooit had hij zo veel vrienden gehad.
Hij straalde zo dat hij bijna rood zag. En hij was er trots op.
Telkens wanneer hij zijn verhaal vertelde, werd het
heldhafter (📖). Maar voor een keertje berispte Oto zijn
zoon niet. De ene keer had Erik de wijzen gevonden,
gekneveld (📖) in een donkere grot.
De andere keer had hij boze monsters overwonnen.

Nog ergens anders had hij op zijn eentje een wreed leger moeten verslaan.

Ook de verloren gewaande (📖) wijzen werden warm onthaald. Niemand hoefde ooit te weten wat ze hadden gedaan. Watami had ineens zes wijzen!

De zes wijzen voorspelden Erik een mooie toekomst, misschien zelfs als nieuwe wijze ... ooit.

Toen de rust was teruggekeerd, begonnen de Watami's plannen te maken om eens naar Habiko te gaan.

De meesten durfden niet.

Enkel de waaghalzen stonden paraat.

Ook Oto, Erik en Belise.

Ernstig wuifde iedereen het kleine groepje uit.

Sommigen weenden, er vast van overtuigd dat ook zij niet meer zouden terugkomen.

Maar ze kwamen wel terug, met schitterende verhalen.

Algauw gingen alle Watami's op reis naar Habiko.

De eerste keer voorzichtig, maar daarna vol moed.

Het was er het aards paradijs. De bomen hingen vol wasti's, het water klaterde in duizend beekjes.

Algauw gingen een paar Watami's er ook wonen.

Zo ook Erik, Oto en Belise.

Op een dag viel Belise flauw.

De dokter kwam kijken wat er aan de hand kon zijn.

Erik hield haar hand vast, zijn allerliefste mamsie.

En toen begon de dokter opeens te lachen.

Hij sloeg Oto op de schouders en wenste hem proficiat.

Ook Erik kreeg een schouderklopje.

Hij zou een broertje of een zusje krijgen!

Zijn mama was opnieuw zwanger. En ze hoopte maar dat het ook deze keer een oranje Watami zou zijn.

Nooit heeft iemand ontdekt waarom Erik oranje was ...